

מסכת מגילה דף ת.

- משנה - אין בין המודר הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש.
- ואפילו בכלים שאין עושין בהן אוכל נפש, דוקא במקום שאין משכירין כיוצא בהן, דכל הנאה שאם לא ההנהו זה היה מחסר בה פרוטה, הנאת מאכל היא, שהרי ראויה אותה פרוטה לקנות בה מאכל.
- גמרא - הא בכלים שעושין בהן אוכל נפש, זה וזה שוין שאסור, ואפילו במקום שאין משכירין.
- רבא - זה דתני שדריסת הרגל אסורה למודר הנאה מחבירו, אע"פ שלא קפדי אינשי, זה אליבא דרבי אליעזר דאמר ויתור (דבר שהוא מותר לכל אדם ואינו מקפיד עליו) אסור במודר הנאה.

- משנה - אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.
- גמרא - הא לענין משכב ומושב, וספירת שבעה, זה וזה שוין.
- מנהגי מילי?

ת"ר רבי סימאי אומר	מנה הכתוב שתיים, וקראו טמא	שלש, וקראו טמא
הא כיצד	לטומאה ולא לקרבן	לטומאה ולקרבן
קושית הגמ' - ואימר	לטומאה ולא לקרבן	לקרבן ולא לטומאה?
תירוץ - אמרת	עד שלא ראה שלש, ראה שתיים, והרי כבר ירד לכל חומר טומאה, ומי מוציאו	
קושית הגמ' - ואימר	לקרבן ולא לטומאה	לקרבן ולטומאה?

תירוץ - לא ס"ד דתניא	"וכפר... מזובו", מקצת זבין מביאין קרבן ומקצת זבין אין מביאין....	
הא כיצד	איני מביא קרבן	מביא קרבן
קושית הגמ' - ואימר	מביא קרבן	אינו מביא קרבן?
תירוץ - אמרת	עד שלא ראה שלש, ראה שתיים, והרי כבר חייב בקרבן, ומי מוציאו	

מסכת מגילה דף ח

ואיצטריך מזובו, דאי מדרבי סימאי, ה"א כי קושיין דאימר שתיים לקרבן ושלוש לקרבן ולטומאה, קמ"ל מזובו, ששתיים לטומאה ואינו מביא קרבן, ושלוש לטומאה ולקרבן.

ואיצטריך דרבי סימאי, דאי מזובו לא ידעינן כמה ראיות, ודילמא שלש לטומאה וארבע לקרבן, קמ"ל דרבי סימאי ששתיים לטומאה ואינו מביא קרבן, ושלוש לטומאה ולקרבן.

- **קושיית הגמ'** - והשתא דאמרת מזובו לדרשא, "וכי יטהר הזב **מזובו וספר** לו שבעת ימים לטהרתו", האי **מזובו** מאי דרשת ביה?
- **תירוץ - מזובו ולא מזובו ונגעו**, דהיינו מי שהוא זב וגם מצורע, משיפסוק הזיבה אע"פ שעדיין לא נרפא מצרעתו יכול לספור ז' נקיים, וכשנתרפא מצרעתו יכול לטבול מיד טבילה ראשונה של מצורע ומהני גם לטבילת זב ויהא טהור מטומאת זב של משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט, ולא אמרינן שצריך להמתין עד שיפסוק מזובו ומנגעו לפני ספירת ז' נקיים.
- ועוד דרשינן "זובו וספר" שאף בשביל מקצת זב דהיינו שתי ראיות, צריך לספור ז' נקיים, וצריך לרבות ספירה לבעל שתי ראיות, ואין לומר שסברא הוא שאם מטמא משכב ומושב יהא צריך ספרית שבעה, דהא שומרת יום כנגד יום מטמאה משכב ומושב אין צריך ספירת ז' נקיים, קמ"ל מזובו וספר, שאפילו מקצת זבו כגון ב' ראיות צריך ספירת ז' נקיים.
- **קושיית הגמ' - מאי שנא** האי מזובו דמרבי ליה זב בעל שתי ראיות לספירת שבעה, ומאי שנא האי מזובו דממעט זב בעל שתי ראיות מקרבן?
- **תירוץ - באמת** מזובו הוי מיעוט, ולכן "מזובו" בקרבן ממעט בעל שתי ראיות, אבל בספירת שבעה, אין לומר שבא למעט בעל שתי ראיות, דא"כ לשתוק קרא מיניה, וממילא לא יחייב ספירה בבעל שתי ראיות, כי אין לנו מקור לחייב (שאין ללמוד מטומאת משכב ומושב, ששומרת יום תוכיח), וא"כ אמאי כתוב "מזובו" אלא ע"כ לרבות בעל שתי ראיות לספירת שבעה. (ואין לומר שצריך מזובו לדרוש ולא מזובו ונגעו, דא"כ לכתוב וכי יטהר הזב שיש לדרוש הזב ולא הזב והנגע, ו"מזובו" למה לי, ואלא ע"כ לדרשה לרבות זב לספירת שבעה.

מסכת מגילה דף ח:

מצורע מוחלט	מצורע מוסגר	משנה, גמרא
✓	X	פריעה ופרימה
✓	✓	שילוח וטומאה
✓	X	נעשה טהור - תגלחת וצפרים

• **קושית הגמ'** - מנהני מילי דאין פריעה ופרימה במצורע מוסגר, דלמא גלי לן רחמנא במוחלט והוא הדין למוסגר כדאמרת לענין טומאה?

• **תירוץ א'** - דתני רב שמואל בר יצחק, "וטהרו הכהן מספחת היא וכבס בגדי וטהר" ולא כתיב ויטהר אלא וטהר דמשמע שטהור מעיקרא, דהיינו מפריעה ופרימה, שלא היה בו חיוב פריעה ופרימה למצורע מוסגר.

• **קושית רבא** - נמי כתיב "וטהר" אצל זב הרואה שתי ראיות, ושם לא שייך שהיה טהור מעיקרא, ואלא מאי וטהר, שאם טבל ביום שביעי, אע"ג דהדר חזי בו ביום וסותר ז' ימי נקיים, אפ"ה טהור מלטמא כלי חרס בהיסט למפרע, וה"נ במצורע אם חזרה הפספחת ופשתה ונטמאת, טהור מלטמא טומאת ביאה למפרע.

• **תירוץ ב'** - רבא - כתיב בפריעה ופרימה, "והצרוע אשר בו הנגע", מי שצרעתו תלויה בגופו, יצא זה שאין צרעתו תלויה בגופו אלא בימים, שאין בו דין של פריעה ופרימה.

• **קושית אביי** - לגבי טומאה כתיב "כל ימי אשר נגע בו יטמא... מחוץ למחנה מושבו", ולפ"ז כיון דכתיב "בו", לא יהא שילוח במוסגר, ומשמע מהמשנה שלענין שילוח וטומאה זה וזה שוין?
• **רבא** - "כל ימי", לרבות מצורע מוסגר לשילוח.

~~~~~
קושית הגמ' - מאי טעמא שאין תגלחת וצפרים בטהור מתוך הסגר?

אביי - דכתיב שמה "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע הצרעת", מי שצרעתו תלויה ברפואות, יצא זה שאין צרעתו תלויה ברפואות אלא בימים.